

at Retshandler om faste Ejendomme er gyldige uden Hensyn til Ægtepagt, selv om denne er tinglæst ved Mandens personlige Værneting, naar de ere afsluttede inden Ægtepagts Tinglæsning ved den faste Ejendoms Værneting. Reglen er den, at Ægtepagten skal læses ved Mandens personlige Værneting. Det er et Spørgsmaal, som den sidste ærede Taler berørte, om det er fyldestgørende i alle Tilfælde, men det er som sagt Reglen. Saa siges der, at hvis, navnlig Manden, har faste Ejendomme ved andre Jurisdiktioner, maa Ægtepagten ogsaa være læst ved disse Ejendommers Værneting. Men den skal ogsaa med Hensyn til de Ejendomme, han har i den Jurisdiktion, hvor han har personligt Domicil, læses ved disses Værneting, det vil med andre Ord sige, at det forlanges, at Ægtepagten specielt bliver tinglæst ved Værneting for de faste Ejendomme, han har, og bliver noteret paa deres Folio. Naar det ikke sker, opnaar man ikke den Sikkerhed, man ellers kan opnaa ved Tinglæsning. Jeg skal tillige i Forbindelse hermed bemærke, at § 6 taler om en dobbelt Tinglæsning. Den skal først læses ved Mandens personlige Værneting ved Ægteskabets Indgaaelse, men hvis han samtidig hermed eller inden et halvt Aar derefter forandrer Værneting, skal den læses baade ved det Værneting, han havde den Gang, og ved det ny, han har faaet. Der bliver altsaa Tale om Læsning to Gange. Deraf vil opstaa vanskelige Spørgsmaal om, fra hvilken Tid Virkningen over for Tredjemand skal regnes. Naar den er læst ved hans personlige Værneting, og han saaledes har opfyldt sin Forpligtelse, skulde man tro, at Tinglæsningen maatte komme til at gælde for Kreditorerne. Men naar den saa læses et halvt Aar efter, bliver Spørgsmaalet, hvorledes Forholdet er med Hensyn til den Gæld, han har stiftet i dette halve Aar.

Der er et Spørgsmaal om, hvad der skal henføres til Konens Særeje, og hvorvidt Manden kan raade derover, som jeg ogsaa maa omtale. Det angaar navnlig hans Raadighed med Hensyn til den Aftægt og Livrente, som Hustruen har erhvervet for Ægteskabet. Der er en Udtalelse i Motiverne, som tyder hen paa, at Manden skal kunne disponere over Konens Aftægt og Livrente, men uagtet Aftægt ikke nævnes i § 17, hvor det omtales, hvad der skal være Konens Særeje, antager jeg rigtignok, at det maa siges, at Aftægtsretten er noget, der uadskillelig er knyttet til den berettigedes Person. Hvis

hun altsaa forinden Ægteskabet har erhvervet Aftægt, er det hendes personlige Ejendom og Særeje. Hvorledes kan den saa være Tale om, at han skal kunne gaa hen og kapitalisere Aftægten og sælge den? Det forstaar jeg ikke. Det forekommer mig ogsaa klart, at naar Konen har erhvervet en Livrente, selv om Manden har erhvervet den for hende og betalt den, hører den til hendes personlige Bo og Særeje, og der kan ikke være Tale om, at Manden skal kunne sælge den til vedkommende Livsforsikringsselskab. — Den ærede sidste Taler berørte § 15 og var enig med dens Bestemmelser. Jeg maa dog gøre opmærksom paa, at der staar, at Retshandler, hvorved Hustruen gør sig ansvarlig eller medansvarlig for Mandens Gæld, skulle sanktioneres af Overøvrigheden for at være gyldige. Men naar man pointerer dette Ord, Mandens Gæld, synes jeg, man kommer i Vanskelighed i adskillige Tilfælde, netop i det Tilfælde, som den sidste ærede Taler ogsaa berørte, hvor der indgaaes en Lejekontrakt til fælles Nytte angaaende den fælles Bolig. Husværtens forlanger da, at baade Manden og Hustruen skulle underskrive, og Hustruen har Særeje. Kan det der siges, at hun har gjort sig ansvarlig eller medansvarlig for Mandens Gæld? Nej, det er lige saa meget for sin egen Gæld, men er det Meningen, at i saa Tilfælde skal hendes Underskrift være bindende for hende, eller skal hun i dette Tilfælde have Overøvrighedens Sanktion deraf, og af saadanne Tilfælde kan der tænkes adskillige andre. — Maa jeg i Forbindelse med min Omtale af § 15 henviser til § 26, der, som den sidste ærede Taler bemærkede, er skrevet ud af Loven af 7de Maj 1880. Denne Paragraf ender med at sige, at der i Hustruens selverhvervede Gods ikke skal kunne søges Fyldestgørelse for Gæld, som Manden har stiftet, medmindre Hustruen har samtykket i Gældens Stiftelse. Der er der det mærkelige, at med Hensyn til det selverhvervede Gods, som ganske vist ikke bliver Særeje, men hvorover Hustruen dog har Raadighed, og som i høj Grad maa siges — naar man ikke tager Ordet i juridisk Forstand — at tilhøre hende, skal der kunne gøres Eksekution for Mandens Gæld, naar hun blot har samtykket i Gældsstiftelsen, hvorimod for det øvrige Særeje skal hun ikke en Gang være forpligtet, selv om der foreligger et bestemt Gælds brev og Underskrift, hvorved hun iklæder sig en positiv og direkte Debitor-Forpligtelse, medmindre Overøvrigheden har sanktioneret det. I